

INFORME POLÍTIC I DE GESTIÓ

Qualsevol informe de gestió es debat entre la literalitat d'allò que està escrit i la realitat d'allò que s'ha viscut. En este cas, la disjuntiva desborda la capacitat d'uns fulls que pretenen ser un informe polític i de la gestió des de l'últim congrés fins ara.

Recordem només un fet que, no per sabut, deixa de ser impactant. Iniciativa és un partit que, al cap de set anys de la seua fundació, va haver de fer front a la responsabilitat de governar, tant a escala autonòmica com municipal, sotmetent-se a una forta prova de resistència en l'adaptació d'unes estructures a una realitat històrica àmpliament desitjada i a la qual calia fer front amb responsabilitat i passió.

L'èxit electoral de 2015 i l'anhelat canvi polític tingué com a conseqüència orgànica inevitable l'adequació del partit a una realitat històrica que anava més ràpida que la pròpia evolució del partit, i a la qual s'hagué de respondre des de la responsabilitat d'un partit jove. Ens va passar, com diria García Márquez, que "el mundo era tan reciente que muchas cosas carecían de nombre y, para mencionarlas, había que señalarlas con el dedo". Això va marcar de manera necessària la mateixa estructura orgànica, que va haver de respondre a les tasques pròpies dels governs, i que ara és moment de valorar, adaptar i adequar. Teníem la resposta política del "què fer", que diria el clàssic, però no teníem la resposta orgànica a la mateixa pregunta. Però ho vam fer. I tant que ho vam fer.

Encara no fa quatre anys i moltes voltes la memòria és fràgil i els records selectius. Som un partit i una gent que ha après a esperar i per això ho esperem tot, però és important recordar d'on venim i com era este país quan vam fer l'anterior congrés. Sobretot perquè aquella història encara es manifesta en l'actualitat com un fantasma que mai no desapareix del tot.

En novembre farà quatre anys del IV congrés d'Iniciativa. Vam celebrar aquell congrés en un moment polític caracteritzat per la majoria absoluta d'un Partit Popular protagonista d'una degradació política i moral que impregnava totes les institucions democràtiques.

No insistirem ara en el que va suposar aquella època caracteritzada per l'abús de poder, la confusió entre partit i institució, el debilitament democràtic i la difuminació dels contrapoders. El resultat de tot això ha sigut àmpliament analitzat i valorat, així com les conseqüències per a les persones que va causar una gestió perversa de la crisi-estafa. Encara en patim les conseqüències en allò que Mónica Oltra denomina "ruïna en diferit".

Però a més, quan vam celebrar el IV Congrés estava a punt de dur-se a terme una de les experiències polítiques més positives i innovadores de la política valenciana: les primàries obertes a la ciutadania per a les candidatures de Compromís. Aquella experiència, com moltes altres de la coalició, va ser pionera en el panorama polític valencià i espanyol i marcà un punt d'inflexió que molts altres van copiar (malament, per cert) després. Era ser tecnologia política punta a la qual no hem de renunciar, sinó que n'hem de reclamar la maternitat.

Convé recordar ara que l'aposta per l'elecció directa de les candidates i candidats de Compromís va ser impulsada i defensada per Iniciativa molt de temps abans de concretar-se en el procés de primàries. Aquell procés, complicat en les formes però exitós en la concreció pràctica, significà una fita política sense precedents en el panorama polític valencià i espanyol, que no ha pogut ser superat i que va ser l'inici d'una campanya política que va culminar en l'exitós resultat electoral de maig de 2015.

Aquell congrés, justament simbolitzat pel lema "Temps de canvi", ja apuntava que tenia lloc en un moment polític fonamental: "Després de 20 anys de govern de la dreta és possible un canvi al País Valencià", dèiem en la ponència política.

A este canvi polític es va posar a treballar intensament la direcció política que va ser elegida. El 29 de novembre de 2014 vam elegir la Mesa Nacional i els tres portaveus: Miquel Real, Mireia Mollà i Paco García. El 13 de desembre es va celebrar la primera Mesa Nacional i es va escollir una Executiva amb 31 persones membres que tenia com a objectiu immediat posar al partit en disposició de dur a terme un procés de primàries que fera de Compromís un instrument polític potent, plural, participatiu, obert, i amb un lideratge clar en la persona de Mónica Oltra, la nostra candidata a Presidenta de la Generalitat, candidatura que en este moment reafirmem.

Aquell va ser un procés complicat, com tots els processos polítics novells, però va tensar el partit, va consolidar l'organització i va permetre la consolidació i obertura social de Compromís, amb 40.000 persones participants en el procés i quasi 25.000 votants. És molt important recordar ara que Iniciativa va ser defensora primigènia del sistema de primàries i, durant el complicat procés d'elaboració del reglament, ens vam significar per apostar per un sistema que reflectira la pluralitat de Compromís, la més àmplia participació i la presència de les persones no adscrites en les candidatures resultants, contra moltes resistències que en aquell moment s'oposaven a esta manifestació de diversitat política. Així vam fer de la reserva de pluralitat per als partits i les persones un assumpte capital. Van ser moments de tensió i, moltes voltes d'incomprensió, però la postura ferma que vam mantenir possibilità un reglament que

va garantir eixa pluralitat i gràcies al qual el grup parlamentari actual és divers, plural i fidel a la diversitat de Compromís, de tota la pluralitat que ens dóna raó de ser.

El resultat d'aquelles primàries, més enllà de la seua pròpia existència, va ser molt positiu també per a Iniciativa, perquè va permetre que moltes companyes i companys foren escollits per a formar part de les candidatures autonòmiques i municipals.

Aquella mobilització sense precedents fructificà amb el gran resultat de Mónica Oltra, candidata a Presidenta de la Generalitat, i també de Mireia Mollà, que va resultar elegida cap de la circumscripció d'Alacant en elecció oberta. Posteriorment, a causa dels bons resultats electorals, de les 19 persones que conformen el grup parlamentari, 5 són d'Iniciativa: Mónica i Mireia, a qui ja hem esmentat, i també Belén Bachero, Isaura Navarro i Paco García.

De la mateixa manera vam aconseguir representació en les quatre grans ciutats, amb uns magnífics resultats que van permetre que Pilar Soriano, Glòria Tello, Sergi Campillo, Majo Espuch, Mireia Mollà, Antonio García, Ester Díez o Vero Ruiz formaren part dels equips de govern del canvi en estes grans ciutats.

En resum, Iniciativa va resultar segona força en quasi totes les primàries. I va aconseguir estos resultats en la major part dels casos sense necessitat de fer ús de la reserva de pluralitat. Però el més important és que vam ser capaços i capaces de demostrar com a partir una fortalesa i gran capacitat de mobilització i d'unitat que ens permeté arribar a la campanya electoral amb una militància activa, una organització entrenada i una obertura social sense precedents.

Aquella campanya electoral es va dissenyar partint de l'experiència adquirida durant les primàries. Per això es va acordar un esquema de funcionament segons unes comissions que donaren resposta efectiva a una campanya molt diferent de qualsevol altra, pel que estava en joc. Es van dissenyar sis comissions de treball:

1. Comissió electoral
2. Comissió d'administració i finances
3. Comissió de comunicació
4. Comissió jurídica
5. Comissió d'estratègia i anàlisi.
6. Comissió de programa.

Durant la campanya i la precampanya vam fer un gran esforç militant, xafant tot el país, recurrent pobles i ciutats, amb il·lusió, esperança, combinant el suport militant

que ens caracteritza amb el treball professional. Es va dissenyar una agenda de la candidata a presidir la Generalitat, d'acord amb unes línies bàsiques:

1. Actes centrals a quatre grans ciutats i a cada una de les comarques on Compromís tenia presència. Finalment i per qüestions d'agenda sobrevingudes i, per què no dir-ho, també alguns errors de planificació donada la complexitat de l'agenda, no sempre es pogué anar a totes les comarques.
2. Els actes centrals sempre en espais oberts. Una de les característiques d'esta campanya va ser que Compromís va emplenar de gent les places del nostre país. No hi hagué cap altre partit que ocupara el carrer com nosaltres. I així hem de seguir.
3. Reforçament del sud del País Valencià. En esta campanya es tenia clar que s'havia de passar de les paraules als fets en este sentit i que el sud havia d'estar ben representat en la campanya de la candidata.
4. Reforçament de la ciutat de València i l'àrea metropolitana.

Partint d'això, la candidata a presidenta de la Generalitat va visitar durant la precampanya electoral les següents ciutats:

1. Santa Pola
2. València
3. Alcalà de Xivert
4. Torreblanca
5. Favara
6. Xeraco
7. Paterna
8. Castelló de la Plana
9. Almassora
10. Paiporta
11. Picanya
12. L'Olleria
13. Cullera
14. Tavernes de la Valldigna
15. Carcaixent
16. Sueca
17. Mislata
18. Alacant

19. Elx
20. Oriola
21. Villena
22. Riba-roja del Túria
23. La Font de la Figuera
24. Xàtiva
25. Ibi
26. Alcoi
27. La Vall d'Uixó
28. Onda
29. Borriana

I durant la campanya, les següents:

1. València
2. Mislata
3. Borriol
4. Castelló de la Plana
5. Alacant
6. La Vila Joiosa
7. Benidorm
8. Alzira
9. Port de Sagunt
10. Torrent
11. Oriola
12. Elx
13. Burjassot
14. Pego
15. Gandia
16. Dénia
17. El Campello

En total, més de 10.000km recorreguts amb esforç militant i recursos personals i posteriorment en la furgoneta llogada a l'efecte, afectuosament denominada "Oltraneta".

El resultat de tot aquell esforç ja forma part de la història: una onada de canvi va sacsejar les principals institucions del país. En menys d'un mes es van constituir les noves corporacions municipals en les quals Iniciativa va tindre un paper destacat. Paral·lelament, durant un període de temps que semblà etern però que durà menys d'un mes, es van iniciar les negociacions per a conformar el que ha passat a la història com a Acord del Botànic. Sembla que fa molt, perquè la memòria de vegades juga amb nosaltres, però encara no fa ni tres anys que es va signar este acord, que ja forma part de la història política valenciana. El dia 11, el dilluns pròxim, farà tres anys de la signatura del pacte en el Jardí Botànic de València.

Este pacte polític pioner i únic en el conjunt de l'Estat va tindre el correlat en les negociacions per a la formació del govern (recordem ara el "què, com, qui"). Esta negociació té una intrahistòria que ja ha sigut valorada suficientment, però en l'èxit de la qual mereix la pena destacar la contribució de Pasqual Mollà, Miquel Real i Alfons Puncel, que van representar Iniciativa tant en les negociacions com en la posterior configuració del govern. Un dels senyals d'identitat d'Iniciativa, el de la pluralitat, també es va traslladar a la configuració del propi Consell, inventant la fórmula del mestissatge. D'esta manera volíem, per una banda, allunyar-nos d'experiències de governs de coalició prèvies en altres comunitats, on cada partit del govern mantenia estructures estanques que van conduir al fracàs i, d'una altra banda, coresponsabilitzar en la gestió al conjunt dels partits signataris de l'acord.

Esta nova manera de configurar un govern, unida al fet mateix del govern de coalició, format per un partit acostumat a governar en majoria absoluta, més una coalició de partits que no havia governat mai la Generalitat i amb el suport extern d'un partit que, sense formar part del govern, era signatari de l'acord d'investidura i, per tant, corresponsable de l'èxit de la fórmula, es va conèixer com "govern a la valenciana". Sense temor a exagerar, podríem parlar de miracle valencià. Una fórmula inèdita, admirada per propis i estranys i envejada per altres "governos del canvi" que veien ara en el País Valencià una referència que molts haurien volgut traslladar als seus territoris.

També és cert que una conseqüència indirecta dels grans resultats electorals va ser que una gran part dels actius d'Iniciativa van passar a tindre responsabilitats de govern en diferents àmbits. Això, en un partit com el nostre, havia de repercutir necessàriament en l'activitat pròpia de l'organització, que va haver-se d'adaptar a la nova realitat. En diverses meses nacionals, però sobretot en l'Assemblea d'Elx a què

ens referirem després, es van acordar fórmules d'adequació del partit a la situació derivada de les eleccions. Podríem dir que la realitat històrica va anar més ràpida que la capacitat adaptativa d'un partit recent i d'escassos recursos.

El partit va haver d'adaptar-se a passar de ser la força clau d'oposició a les polítiques i als governs del PP a compartir un govern en un moment d'una situació de forta crisi econòmica, política i mediambiental al País Valencià, a Espanya i a Europa.

Esta nova realitat obligava a Iniciativa a encertar en el paper de cadascú i cadascuna dels militants en sentir-se protagonista del canvi. Paral·lelament calia seguir creixent com a organització política quantitativament i qualitativament, per actuar amb eficàcia i eficiència. Esta adaptació era clau en una organització xicoteta com la nostra. Calia encertar en el model organitzatiu de funcionament.

Per això, en la primera Mesa Nacional celebrada després de les eleccions, el 18 de juliol a Lliria, es va aprovar una proposta d'estructura organitzativa que pivotava al voltant de 7 agrupacions supracomarcales amb una persona responsable de cadascuna d'elles. Vam decidir estructurar-nos d'acord amb la següent organització territorial: Comarques del nord, comarques de l'interior nord, comarques de l'interior sud, l'Horta, ciutat de València, comarques centrals i comarques del sud.

Esta nova estructura comarcal, que hem de seguir ajustant per millorar en el seu funcionament i eficàcia, ha permès un millor funcionament orgànic i ha possibilitat eixamplar la implantació territorial i incrementar l'afiliació.

Però a més d'este treball orgànic, imprescindible per al correcte funcionament del partit perquè, com diria el clàssic, "les idees no viuen sense organització", calia seguir incrementant la formació i consolidant l'ideari d'Iniciativa. Per això, en el primer trimestre de 2016 la Mesa Nacional va establir uns objectius de treball de caràcter teòric.

Entre estos objectius va destacar la necessitat de construir un relat identitari basat en el patriotisme de la gent, en una identitat col·lectiva valenciana que faça propis els valors de la igualtat, la diversitat, la inclusió i els drets socials. Enfront de un valencianisme basat en simbolismes o identitats nacionals, vam fer una aposta ferma per un valencianisme cívic, formador de ciutadanes i ciutadans orgullosos i orgullosos de la seua pertinença a un país modern, obert, inclusiu i que assente les bases d'una societat plural amb uns serveis públics moderns que atenen eficaçment les necessitats de les persones.

Amb esta intenció vam celebrar el 23 d'abril de 2016 una conferència política on vam apostar "Des d'un govern de canvi cap a un valencianisme de la majoria". Una conferència que va tindre lloc en el lapse de temps que va transcórrer entre les eleccions generals de desembre de 2015 i les de juny de 2016.

En estes eleccions, Iniciativa va seguir impulsant la política d'aliances que ens és característica. Així, a la confluència de les eleccions generals de 2015 amb la coalició "És el moment" entre Compromís i Podemos, es va afegir en 2016 EUPV, ampliant d'esta manera la pluralitat representada per "A la valenciana", un nom que simbolitzava la consolidació d'un canvi en la percepció de la imatge del nostre poble, que en menys d'un any havia passat de tindre connotacions negatives a ser sinònim de futur, d'esperança i d'unitat. Per primera volta en molts anys, l'adjectiu "valencià", en política, no tenia connotacions negatives en la resta d'Espanya, sinó que exportava esperança i honradesa contrastades.

És important reivindicar ara i ací la política d'aliances oberta i generosa que sempre hem defès. Una política que no sempre ha sigut ben entesa ni ben rebuda, però que sempre hem considerat necessària per a representar de la millor manera possible els interessos del poble valencià i la defensa de les persones que més ho necessiten. Potser ara ens resulte tan llunyà que ho hem oblidat, perquè en este moment Compromís és un actor polític reconegut en tot l'Estat i que intervé en igualtat de condicions a qualsevol altra formació política estatal, però en aquell moment la major part dels esforços consistien a traslladar a l'opinió pública espanyola (sobretot a l'opinió publicada) que Compromís no era Podemos. Que formàvem part d'una coalició electoral però que érem dues forces polítiques diferents. Este imaginari ara està ja consolidat però els esforços dedicats en aquell moment a explicar una realitat política que molta gent ni coneixia ni volia conèixer van ser ingents. De nou, resultava més fàcil la sal grossa que els matisos de les espècies.

La coalició va obtenir un gran resultat, convertint-se en la segona força més votada del País Valencià i obtenint 9 diputades i diputats, 2 dels quals són d'Iniciativa. També vam encapçalar la iniciativa política de fer una única candidatura de l'esquerra valenciana al senat que reproduirà l'acord del botànic. Sobre esta proposta va pivotar gran part del debat polític preelectoral, que va obligar al PSOE a posicionar-se i va ser un element central en la política no solament valenciana, sinó també estatal. Finalment, la manca de visió estratègica del PSOE, i una reflexió més partidista que política per part d'este partit, va impedir este acord. El resultat va ser que, podent haver obtingut la majoria dels senadors i senadores valencians, el PP va revalidar la majoria absoluta de què partia. En canvi, el PSOE, per primera vegada en la història, no va obtenir cap senador ni senadora en un fracàs sense precedents. La coalició "A la valenciana" va obtindre un senador per cada província, però Iniciativa, en esta ocasió, es va quedar sense representació perquè Dolors Pérez, que havia estat escollida en la convocatòria de desembre, no va revalidar l'escó. En canvi, comptem amb la presència de Carles

Mulet com a senador territorial, una presència que ha aconseguit tindre veu pròpia i reconeguda en una institució dominada per la majoria absoluta del PP i amb unes inèrcies antigues.

També és important fer valdre, més en estos moments, a una setmana de la moció de censura que ha apartat la corrupció del govern d'Espanya, als nostres dos diputats al Congrés, Enric Bataller i Ignasi Candela, així com la resta del grup parlamentari, que van defensar fins a l'extenuació que era possible un govern d'esquerres en Espanya que responguera als interessos de la majoria de la ciutadania. Que els números donaven. Que l'aritmètica parlamentària, com ara s'ha demostrat, permetia que Rajoy no fóra president del govern. Es van fer tots els esforços possibles, es va elaborar un document, el "Acuerdo del Prado", que permetia un acord d'esquerres. No va ser possible en aquell moment però no podem deixar de reconèixer i alegrar-nos que, 2 anys després, amb els mateixos números, finalment la dreta corrupta haja sigut desallotjada del govern d'Espanya.

Perquè cal recordar ara que resultat més negatiu d'aquelles eleccions va ser l'elecció de Mariano Rajoy com a president del govern en octubre de 2016, després de 4 mesos de bloqueig institucional, una segona convocatòria electoral i amb un Partit Socialista incapaç en aquell moment de mantindre la tensió i la negativa a permetre la investidura d'un president que era la continuïtat de les polítiques antisocials, regressives i incapaces d'entendre la diversitat territorial, social i política d'Espanya.

Les conseqüències d'aquella decisió, més enllà de les pròpies del Partit Socialista amb la dimissió del secretari general, elecció d'una gestora, convocatòria de congrés extraordinari i posterior "resurrecció" de l'antic secretari general, són molt conegudes: el Partit Popular, incapaç de governar amb un parlament plural, instal·lat en una corrupció estructural, inflexible amb les opinions diferents i bloquejat per a l'acció política, ens va conduir a la més gran crisi política, social i institucional de la història recent, renunciant a la política com a ferramenta imprescindible per a la convivència, la solució de problemes i la garantia dels drets de la gent més fràgil i vulnerable. Per això era imprescindible desallotjar al partit popular del govern d'Espanya, com ja ho vam fer en maig de 2015 amb el govern valencià. Per això no podem més que felicitar-nos perquè este congrés es celebre una setmana després d'haver destituït Rajoy com a president del govern en un exercici d'higiene democràtica imprescindible.

Mentre tenia lloc aquella realitat política, l'activitat orgànica continuava. Per això, a finals de setembre del 16 vam fer una consulta a la militància sobre el model organitzatiu que volem per a Compromís, donat el soroll que este assumpte estava provocant i que distreia l'atenció política del realment important. Es va convocar un referèndum virtual en el qual va participar vora el 53% del cens, del qual, més del 90% es va manifestar per mantenir la situació actual de coalició de partits. D'entre estos, més del 89% es va decantar per l'actual sistema de coalició, millorant i perfeccionant

els mecanismes de participació de presa de decisions, mentre que quasi un 11% va optar per constituir una federació de partits. Aquella consulta va ser important per dos motius: per una banda va possibilitar l'expressió lliure i democràtica del conjunt de la militància, expressant així una opinió col·lectiva molt majoritària; i d'altra banda va contribuir a tancar un debat estèril i interessat que en aquell moment ocupava innecessàriament temps i esforços en una qüestió probablement important, però secundària per a l'acció política. Per això era important consultar la militància, tancar el debat, abandonar la metapolítica i ocupar els nostres esforços en la política de veritat.

Una política centrada també a coordinar l'acció dels càrrecs públics del partit. Per això, en la Mesa Nacional del 15 d'octubre celebrada en Otos es va constituir la coordinadora de càrrecs públics, encarregada de la unificació o coordinació d'esforços i accions en els diversos àmbits institucionals on tenim presència. Cal reconèixer que els esforços invertits en este òrgan no han aconseguit encara els objectius pretesos i per això s'ha de perfeccionar el funcionament de la coordinadora, perquè és important sumar esforços, compartir experiències i debatre conjuntament accions polítiques que es duran a terme posteriorment.

Este és també el moment de reconèixer que l'estructura de Compromís, líquida, flexible, poc organitzada, ha resultat ser útil i resistent per a les situacions de tensió política i ha respost adequadament (encara que amb dificultats i tensions) als moments polítics més transcendents. En canvi, per a l'activitat quotidiana hi ha importants mancances que s'han de millorar. És cert que Iniciativa ha dedicat esforços importants a mantenir una estructura organitzativa mínima i funcional, capaç de respondre als reptes que abordem en el dia a dia. S'ha treballat per estabilitzar el funcionament de Compromís, reunint periòdicament la Permanent i el Consell Executiu, constituint la Comissió de Coordinació Institucional de Compromís. I al mateix temps també s'ha treballat en una adaptació de les Normes i Bases i especialment el que fa referència a l'estructura territorial de Compromís i al reglament de les persones adherides. Malauradament no ha estat possible arribar a un consens i ens donarem un nou temps de reflexió col·lectiva.

En este context d'adaptació de les estructures orgàniques a la realitat política va tindre lloc l'Assemblea General d'Elx del 3 de desembre de 2016, una fita molt important en la vida d'Iniciativa. Va ser una assemblea important, oberta, molt participativa i molt fructífera, amb una participació de més de 250 persones. L'informe presentat plantejava la necessitat de passar de ser un partit amb cultura d'oposició a ser un partit de govern. La participació va ser molt elevada i el nivell d'exigència de la militància també va ser elevat, amb una gran col·laboració de totes les organitzacions supracomarçals. La conclusió més gran d'aquella assemblea va ser concretar la necessitat de millorar les vies de comunicació i participació i també la necessitat de formació per a esta nova etapa. Comunicació interna com a partit i també

comunicació del partit amb el govern i viceversa. Igualment va delimitar les responsabilitats i va establir mecanismes de millora en els òrgans del partit, l'eficàcia de les reunions i la dació de comptes, així com incrementar les demandes de formació del conjunt de l'afiliació.

De l'assemblea també va eixir la necessitat d'incrementar la feminització del partit i per això es va acordar posar en marxa una organització interna amb el nom de «Feminismes amb Iniciativa»

Igualment es va acordar aprofundir en la cultura del partit respecte a la regulació d'incompatibilitats, definició de responsabilitats, acumulació de càrrecs, limitació de manaments de cara al següent congrés, que es va acordar que tindria lloc en la primavera de 2018.

Els acords de l'assemblea van constituir el full de ruta orgànic per abordar amb força el 2017 i el que portem de 2018. No tots els acords s'han pogut implementar amb el mateix èxit, però podem afirmar que l'organització, des d'aquella assemblea, s'ha reforçat, ha millorat els canals de participació i informació i ha reforçat l'estructura. No obstant això encara s'ha de millorar la participació i els fluxos d'informació, augmentant la participació, la corralitat i l'eficàcia dels òrgans de decisió.

En tot cas, i d'acord amb els compromisos de l'Assemblea d'Elx, 2017 ha estat l'any de la normalitat organitzativa d'IdPV, així com de la celebració del desé aniversari del partit. Per una banda es va dur a terme un treball ingent de depuració administrativa, de processos i procediments. Alhora també es van impulsar les àrees de treball i la coordinadora de càrrecs públics, amb dues jornades municipalistes, una a Sueca en maig i l'altra a Orihuela en gener del 18. També es va celebrar la primera jornada de Feminismes amb Iniciativa en Alacant en gener d'enguany. I durant tot l'any, al llarg del país, es van dur a terme jornades, trobades i xerrades sobre múltiples assumptes: pressupostos, política hídrica, habitatge, pobresa, memòria històrica, celebracions dels dos anys del canvi, finançament...

De manera paral·lela hem participat en la renovació de les estructures locals i comarcals de la Coalició Compromís, en la majoria de llocs amb normalitat i consens, i en uns pocs amb dificultats i tensions amb els socis, sobretot als llocs de recent implantació d'Iniciativa.

Ara fa una setmana que es va aprovar la moció de confiança contra el president Rajoy. Una votació necessària des del punt de vista de la higiene democràtica. En eixe debat no es dirimia una opció política o una altra, sinó que calia optar entre democràcia o corrupció. I va guanyar la democràcia. Ara, una vegada apartat el partit corrupte del govern d'Espanya s'obri un nou període que cal abordar amb cautela. La unitat enfront a la corrupció no implica acord polític en altres assumptes, ni tampoc uniformitat en

les visions de futur ni en les prioritats que cal abordar. La nostra oposició al partit popular, més enllà de la necessitat sanitària de preservar la democràcia de la corrupció i de rescatar la política per a la resolució de problemes i no per a la creació de nous, està basada en dos aspectes fonamentals: la injustícia sistemàtica amb què tracta al poble valencià i la manca absoluta de sensibilitat social, prevalent als poderosos i oblidant als vulnerables. Per això, si poguérem, votariem dues voltes que no als pressupostos: una per antivalencians i l'altra per antisocials.

El nou govern, que a l'hora de rematar este informe encara no es coneix, haurà de fer política amb uns pressupostos heretats. El govern del Botànic també hagué de fer política els primers sis mesos amb pressupostos heretats, però orientà correctament les prioritats, modificà tot el que calgué i impulsà polítiques que, fins a l'elaboració de pressupostos propis van permetre impulsar polítiques socials, educatives, sanitàries, en matèria de transparència i bon govern, ambientals, de recuperació de drets furtats, etc. Per tant, una vegada solucionada l'emergència democràtica d'Espanya, cal ara valentia en l'acció política, més enllà de conjunturalismes. En estes polítiques valentes sempre estarà Iniciativa i Compromís. Potser és un bon moment per recordar un lema que ara fa exactament tres anys Mónica Oltra repetia incansablement: primer el què, després el com i finalment el qui.

Fa tres anys que aquella expressió va fer fortuna, perquè resumia la nostra concepció de la política. I en fa quatre de l'anterior congrés. En este quadrienni hem viscut l'abdicació d'un rei, l'arribada d'un altre, dues eleccions generals, dues mocions de censura (una d'elles, per primera vegada, amb èxit), dos presidents del govern, la crisi institucional i territorial més greu de la història democràtica espanyola, el partit que sustentava l'anterior govern condemnat per beneficiar-se de pràctiques corruptes...

Mentrestant, amb tots els defectes, errors i mancances, Iniciativa ha aconseguit marcar agenda política, el conjunt de Compromís ha sigut clau en la governabilitat i institucionalitzat dels governs de què formem part, hem contribuït a retornar la normalitat a la nostra societat. Hem sabut distingir el que és principal del que és accessori i hem mirat més enllà del regat curt, aplicant sempre les nostres tres característiques fundacionals: el consens, la pluralitat i les aliances.

Este congrés se celebra un any abans de les pròximes eleccions autonòmiques i municipals. Tenim una gran responsabilitat per davant perquè som dipositaris de la confiança de milers de valencianes i valencians que veuen en Iniciativa i en Compromís, que veuen en nosaltres la garantia dels seus drets, la salvaguarda de la seua dignitat, la defensa de l'economia productiva, de la sostenibilitat, dels drets socials, del bon govern, de l'ètica pública i la sobrietat.

En este canvi polític imparabile i irreversible que estem protagonitzant Iniciativa té una importància cabdal, perquè hem defensat valors que dignifiquen l'acció política i

connecten amb àmplies capes de la ciutadania: el valor de la pluralitat, de la visibilitat de les diferències, de la coralitat i la diversitat; el valor del consens, de la recerca dels acords, de les codecisiones; i, com a conseqüència de les dos anteriors, una política d'aliances generosa, oberta i flexible.

Parlem d'una política d'aliances que va més enllà de les aliances partidistes. Parlem d'una aliança indestructible amb les persones, particularment amb les més vulnerables, amb les més fràgils, aquelles que tenen en els poders públics la seua línia de defensa definitiva. Este és el sentit del nostre partit: el de ser un partit que mira als ulls a la gent perquè creiem que la política és l'activitat més noble que es pot exercir en benefici de les persones i per posar límits als poderosos.

Un partit que camina i caminarà de la mà del nostre poble, com diria el poeta:

**Corren les nostres ànimes com dos rius paral·lels.
Fem el mateix camí sota els mateixos cels.**

**En els meandres grocs de lliris, verds de pau,
sento, com si em seguís, el teu batec suau.**

**I escolto la teva aigua, tremolosa i amiga,
de la font a la mar -la nostra pàtria antiga-.**

València, 9 de juny de 2018.